

MECANICII '61

POLIBUC

O nouă și continuă
provocare

Foaie de suflet lunară a Asociației "Promoția '61 MECANICĂ"

Anul 2 Nr. 6-7 • iunie-iulie 2006 • serie nouă

Apare în fiecare ultimă joi

7 iunie

Editorial

Agapa de 45 de ani

"Adunătură de mecanici"

Întâlnirea din mai.

Convorbiri în "Olimp"

Acad. prof. dr. doc. Radu Voinea

Noi despre NOI

Previzibil, imprevizibil...

Correspondență

O zi petrecută la New York

La mulți ani

Adrese de e_mail

Agapa de 45 de ani - certitudini și surprize -

Adrian Popa

Între unanima dorință de a ne revedea și "posibilității" unora dintre noi de a continua întâlnirea din amfiteatru cu o petrecere la care nu mâncărca și băutura sunt esențialul (dar din păcate, fără ele nu se poate!) ci faptul că putem trăi mai multe clipe împreună, informându-ne reciproc, la zi, despre statutul actual al fiecăruia, unii voluntari în d-ale organizării, au căutat, s-au străduit și au găsit un compromis.

Drept pentru care, purtătorul de cuvânt vă supune atenției (nu aprobării!) următoarea concluzie:

1. Ne adunăm în Polizu, în fața Rectoratului (adică acolo unde era el pe vremea noastră), vineri 15 septembrie 2006, la ora 10 fix. Domnul profesor Nae Enescu ne va conduce mintenaș în amfiteatrul unde va avea loc "strigarea catalogului".

2. Îmbrățișările de recunoaștere (chiar și cu interogații), luările de cuvânt cu ocazia răspunsului "prezent" la auzul numelui propriu, foarte scurte și cu umor, ca și pozele de grup, trebuie să se încadreze în timpul convenit, astfel încât la orele 13³⁰ să fim în autocar, în drum spre ... Bineînțeles că mai întâi, vom face un scurt popas în Piața Unirii, sub Dealul Mitropoliei, de unde ne vom lua însoțitorii (că fără ei/ele nu se cade!).

3. De aici, *cap compas* spre Eforie Nord, unde ne așteaptă la hotelul Philoxenia, amfitrionul Costel Dumitru, alias Calypso, pentru cina festivă - începând cu orele 18 și până nu mai rămân măcar doi *pe redută!*

4. Sâmbătă 16 septembrie (mai înspre prânz) - mic dejun de refacere, după care începe programul turistic de trei zile și două nopți de SURPRIZE!

5. Întoarcerea în capitală, luni 18 septembrie după-amiază.

Detalii tehnice și economice

6. Costul "distracției" (inclusiv periplul turistic): **140 E/persoană, plus transportul cu autocarul 35 E/ pers.** Numai doritorii de independență se pot deplasa cu mijloace proprii. Toți participanții trebuie să aibă asupra lor, pașaport valabil la data anunțată.

7. Confirmarea obligatorie pentru participare, cu detaliile necesare - număr de persoane și modalitate de transport - pe adresa redacției, până la 10 iulie, nu mai târziu de 10 august a.c.

ADUNATURA DE MECANICI

Întâlnirea din mai

Radu Gruia

Timpul reprezintă o realitate pe care fiecare dintre noi o percepe spontan dar personalizat, cu care de multe ori încercăm să negociem. Facem programe, constatăm că ne-am pricopsit cu niște cutume, cu sau fără acordul nostru, apar dependențe, ne bucurăm când reușim să ne realizăm programele și ne supărăm atunci când toate ies pe dos etc.

Dar, orice s-ar spune, cred că toți suntem de acord că avem nevoie de stabilitate emoțională, liniște și bineînțeles, de cât mai multe (posibil) satisfacții și mai puține eșecuri pe orice plan. Probabil că asta a fost unul dintre motivele pentru care s-a "inventat" conservatismul, balansat cu rapiditate de către liberalism. Tory vs Whig. De mult, de pe la Britanici, prin secolul 17! Atitudinea activă pentru menținerea valorilor și ordinii stabilite în opoziție cu libertățile, creativitatea și respectul drepturilor individului. OK, ați putea spune, astea sunt principii, sunt instrumente morale ale celor care vor să facă sau chiar fac, politică și nu prea ne interesează pe noi! Wrong! Hai să vedem ce se desprinde din lectura CV-urilor colegilor noștri, fie că sunt ele scrise și apărute în Revistă, fie că nu. Am format un „grup” pe care l-am botezat simplu Promoția 1961, care s-a demonstrat că a fost (și de ce nu, este) constituit din indivizi cu personalități puternice, a căror deschidere pentru creație și contribuție proprie, spirit de competiție și situații dure, dar mai întotdeauna depășite pentru a o lua de la capăt, le-au legitimat pe deplin dreptul de a scrie, pentru ei și pentru noi. Dar, în același timp, care ar

putea fi „încadrarea” acțiunii noastre comune, care acumulează deja vechime și creează, poate la unii, un început de dependență? Tory vs Whig? Practicanți - conservatori și liberali, în același timp! Fără nici-un fel de politică!

Deci timpul rulează, joiile se succed, dar o anumită joi, ultima din fiecare lună, într-un anumit loc, la restaurantul Select, devine un reper temporal pe care-l „păstrăm” cu grijă și-l marcăm cu atenție. Mai demult, i-am găsit un apelativ, hai să-i spunem generic și anume „Joia dulce”. Este de fapt numele unui binecunoscut roman al lui Steinbeck. În calendar, ultima joi dulce a fost pe 25 mai.

De data aceasta participarea a fost un pic mai redusă sub raport numeric. Poate pentru că 1Mai i-a găsit pe ai noștri la Albena, poate pentru că era prea frumos pe afară sau era vreun meci la televizor, cine știe? Oricum au venit: Nae Enescu, Dan Ștefănescu, George Caragea, Marian Grădișteanu, Radu Stoian, Rodica Nicolescu, Nina Olaru, Adelina și Stănel Bone, Ionel Stănescu, Corina Firuță, Adrian Popa și ... Radu Gruia. Dată fiind componența numerică mai restrânsă, gazdele de la Select ne-au plasat în sala principală, fapt pe care l-am sesizat imediat datorită îmbunătățirii confortului ambiental. Discuțiile au fost libere, subiecte diverse și pe alese. La fel au fost, ca întotdeauna de altfel, meniul și vinul negru, chiar foarte bun. A apărut, în premieră absolută și un desert special: papanași cu smântână și dulceață! Ne-am despărțit pe la 9 și ceva pm., cu satisfacția că am reușit să ne mai bucurăm de câteva momente plăcute și deci, să ne mai trecem în cont încă un eveniment fast. Și nu unul de factură extraordinară, ci unul devenit cutumă, pentru care nu trebuie să facem ceva deosebit și preocupant, deci cu atât mai valoros. Păzea, chestia asta crează dependență!

Convorbiri în “Olimp”

Radu P. Voinea

- Acad. Prof. doctor docent -

Nae Enescu

Încep prin a-mi exprima regretul că voi, colegii mei de promoție, nu ați avut prilejul să audiați prelegerile cursului de Mecanică ținute de strălucitul reprezentant al acestei discipline în țara noastră, profesorul Radu Voinea. Sigur, am avut profesori celebri care ne-au marcat viața de student prin ținuta lor și prin cunoștințele pe care ni le-au transmis; n-am să mă refer decât la cei de la materiile generale: Gheorghe Buzdugan, Gheorghe Manea, Lazăr Stoicescu, Mitu Dumitrescu, Constatin Popovici. Lista ar fi lungă, pentru că o promoție de excepție ca a noastră era normal să se formeze din profesori de excepție...

În perioada în care noi eram studenți, s-au bucurat de lecțiile predate de domnia sa studenții de la Electronică, dar după absolvire eu am fost unul dintre acei tineri, pe atunci asistenți, care au audiat cursurile sale ținute la Facultatea de Mecanică. Trebuie să fac o remarcă: este poate singurul profesor la care nu-mi dădeam seama că s-a terminat ora de curs....

Iată ce scriam împreună cu colegul din Catedra de Mecanică, Valentin Ceaușu, la aniversarea celor 70 ani (24 mai 1993) ai profesorului nostru:

>>De mulți ani, în perioada în care primăvara se pregătește să predea verii ștafeta, serbăm Ziua Catedrei de Mecanică a Universității Politehnica din București, care nu întâmplător este ziua de naștere a profesorului și mentorului nostru, domnul academician Radu P. Voinea.

Creator de școală în domeniul Mecanicii Teoretice și Aplicate, profesorul Radu Voinea are contribuții importante și în alte domenii înrudite Mecanicii. Lucrarea fundamentală *Metode analitice noi în Teoria Mecanismelor*, publicată în 1964, face parte acum din tezaurul științific mondial, fiind citată în cele mai importante lucrări în domeniu, din țară și străinătate. Modul de abordare a problemelor mișcării spațiale a

sistemelor rigide a creat o nouă viziune a studiului mecanismelor, generând o nouă abordare a studiului cinematicii roboților, care a condus la crearea unor algoritmi performanți pentru conducerea mișcării în timp real a acestora.

Pe lângă multiplele contribuții științifice al căror autor este profesorul Radu Voinea, ne vom apleca în mod special asupra activității de profesor și formator de cadre didactice în domeniul Mecanicii. La majoritatea celor care astăzi suntem profesori sau conferențieri la Catedra de Mecanică din UPB, domnia sa ne-a fost conducătorul de doctorat competent și exigent pe tot parcursul pregătirii doctorale. Noi, cei care îi suntem discipoli, îi suntem recunoscători pentru tot ce am dobândit de la domnia sa și care astăzi ne dă posibilitatea să stăm demni în fața studenților.

Am învățat cum trebuie să studiem Mecanica: de la definirea modelelor fizice și matematice la posibilitatea utilizării acestora în aplicații practice, prin utilizarea aparatului matematic adecvat fiecărui tip de aplicație, prin rezolvarea corectă a ecuațiilor și, negreșit, prin interpretarea rezultatelor obținute. De la domnul profesor am învățat să fim și dascăli, să folosim în mod eficient timpul pe care-l petrecem la catedră, în fața studenților. Am învățat de la domnia sa, cum să predăm cursuri atractive, să fim atenți la reacția studenților, de multe ori doar zugrăvită pe fețele celor din bănci. Din această cauză știm că un curs predat, chiar dacă a fost pregătit acasă, trebuie să dea impresia că se zămisleşte atunci, la tablă... Dacă studenții sunt obosiți, o mică glumă, dacă se poate cu subiect din domeniul Mecanicii, poate să destindă atmosfera.

În general, interesul studenților se menține la nivelul dorit dacă profesorul nu este blazat sau dă impresia că “recită” o lecție învățată, care pentru el nu mai prezintă nici un interes... Ani de zile am asistat la cursuri de *Mecanică*, *Vibrații*, *Rezistența materialelor* pe care domnul profesor le-a predat la diferite serii de studenți de la toate facultățile Politehnicii. Vedeam cum studenții

Dar, suntem încă optimiști că lucrurile vor intra în cele din urmă în normal. Cred că de acest optimism ne-am molipsit de la domnul profesor Radu Voinea, al cărui spirit este la fel de tânăr ca totdeauna. Sperăm că atmosfera de emulație științifică, pe care domnia sa s-a străduit s-o insufle tinerilor și mai puțin tinerilor din catedră, va continua și după noi, astfel că învățământul tehnic românesc își va păstra renumele pe care-l are pe plan mondial.

Pentru tot ce am realizat și pentru întreaga noastră devenire, îi suntem recunoscători profesorului nostru, domnul academician Radu Voinea, căruia îi dorim la această aniversare ani mulți și tinerețe fără bătrânețe.<<

sunt interesați de ceea ce se predă, chiar dacă aparțineau unor facultăți cu profil nemecanic: Electronică, Chimie Industrială sau Metalurgie.

Prin anul 1964 s-a introdus un curs nou de *Vibrații Mecanice*, care a fost predat pentru prima dată de domnul profesor Radu Voinea, iar noi, cei care l-am predat mai târziu, am fost studenți silitori, alături de cei care ocupau de drept băncile amfiteatrelor. Am învățat enorm, cursurile din acea perioadă rămânând pentru noi cursuri de referință pentru întreaga perioadă ulterioară.

Meseria de cadru didactic este de fapt o artă: cel care este numai un “meseriaș” nu are mare priză la studenți. Este cam același lucru cu “meseria de soț” și “profesiunea de soție”...

Cândva ne plângeam că alții se amestecă în treaba noastră și nu ne lasă să procedăm cum este mai bine. Dar aveam sălile de curs pline, chiar dacă studenții veneau la școală pentru că se făcea prezența și, la un număr de absențe se pierdea bursa sau erai exmatriculat. Acum avem liberatea să predăm cum ni se pare că este mai bine, dar audiența este redusă, iar numărul studenților care cred în meseria de inginer este mai mic. Asta și din cauza lipsei de motivație într-o țară în care industria, care ar trebui să absoarbă “produsul muncii noastre”, nu-și găsește ritmul...

Așa scriam în urmă cu ceva ani; anul acesta, la a 83-a aniversare, domnul profesor are un spirit la fel de tânăr, iar optimismul de totdeauna l-a ajutat să treacă peste suferința cauzată de o grea operație. Revenind în catedră după o absență de aproape două luni, am rememorat împreună anii petrecuți la catedră, perioadele când a fost prorector (1964-1967) și rector (1972-1981) al Politehnicii și modul în care a rezolvat cu tact și diplomație problemele generate de amestecul politicului în școală.

Ne-a povestit cum a condus ca președinte Academia Română în perioada 1984-1990 și cum a ferit-o de multe din “ideile geniale” ale familiei de la cârma țării... După “epoca de aur”, în intervalul 1991-1993 și din 1998 până anul acesta, a îndeplinit funcția de Președinte al Secției de Științe Tehnice a Academiei Române.

Domnul profesor Radu Voinea este inițiatorul înființării Academiei de Științe Tehnice din România, organizată după modelul Academiei Române, al cărei Președinte este de la înființare și în prezent. În anul 2002 am fost primit și eu ca membru corespondent în acest for științific, unde sunt în aceeași secție cu colegul și prietenul meu Valentin Ceașu.

Noi despre NOI

PREVIZIBIL, IMPREVIZIBIL...

Radu Gruia

Prologue. La începutul povestioarei mele despre itinerariul bistrițean pe care, împreună cu Ileana, l-am întreprins luna trecută, făceam unele considerații cu privire la „*nivelul de încredere*”, să zicem rezonabil, pe care ar trebui să-l acceptăm pentru pregătirea și realizarea unei acțiuni pe care trebuie s-o întreprindem. Odată ce această acțiune devine necesară și formează obiectul unei decizii, implicarea emoțională, interesul pentru derularea corectă, eficientă, precum și obținerea rezultatelor dorite, te așează la masa de joc a acelei entități spirituale care ne „*inspiră*” existența. (Ca să mă exprim elegant). Din momentul respectiv ești angajat. Jocul începe: deschizi cu o porție zdravănă de încredere în tine, arunci apoi pe „*masă*” capacități de evaluare, resurse materiale și financiare, culegi informații, elaborezi planurile operative detaliate, declanșezi și finalizezi pregătirea operației propriuzise și ... aștepti cu **încredere** (și de ce nu, cu nerăbdare) momentul **START!** Aici e aici: cu câtă încredere? Cam ce valoare trebuie să-i atribui lui P^* ?. După ce recapitulezi, reconsideri și verifici tot ce-ai făcut, zici: „Ce dracu' dom'le, **trebuie să meargă!**” (**Asta ar însemna un $P^*= 0,9$**). Și arunci titirezul! (pardon: acționezi giroscopul). Jocul începe. Miza este importantă: însăși confortul tău intelectual, în toată splendoarea lui! Brrrrr...

Make ready! În decembrie trecut, am fost invitați să participăm la o acțiune de promovare expozițională a unui sortiment de produse ale firmei franceze pentru care lucrăm, Ileana (Boss) și Mandea cu „logistica”, în calitate de agent exclusiv de vânzări pentru România.

Acțiunea era **prevăzută** la Hamburg, unde se organiza o expoziție internațională dedicată, **Aircraft Interiors EXPO-2006**, în perioada 4-6 aprilie. Am hotărât să mergem și m-am apucat de treabă.

Step 1- Cum ajungem la Hamburg? Cu avionul și cu trenul sau mașina. OK. Biletele de avion se cumpără imediat, din timp, la o companie low-cost, în speță Blue Air, cu care nu eram la primul zbor. Merită cu adevărat pentru că sunt mai ieftine cu până la de trei-patru ori decât ale altor companii.

Itinerariul: București – Băneasa – Maastricht – Aachen – Köln – Hamburg și retur.

Programul: **2 apr.:** zbor JOR_121 Maastricht, sosire 18h45, închiriere mașină din aeroport și deplasare la Aachen (Aix-la-Chapelle), hotel rezervat pentru 1 noapte, **3 apr:** deplasare cu mașina la Hamburg, hotel rezervat pentru 2 nopți. **4 apr:** vizitare Expo, discuții cu partenerul francez, **5 apr:** deplasare la Aachen, hotel rezervat pentru 1 noapte (aceiași), **6 apr:** deplasare la Maastricht, predare mașină, zbor JOR_122 București, sosire 13h45.

Step 2- Rezervări. Conform programului, trec la treabă: caut itinerariile de deplasare interurbane, mi le scot și le studiez, fac rezervările la hotelurile din Aachen și Hamburg și în final, caut mașina de care oricum aveam nevoie. Înainte de asta, am studiat și un eventual itinerar cu trenul, dar rezultatul a demonstrat că soluția optimă rămâne mașina, datorită costurilor comparativ mai scăzute și al gradului de confort și mobilitate incomparabil mai mari, pe care ți le oferă. Deci, intru pe Yahoo Voyages, Location voitures, introduc datele în motorul de căutare al site-ului și consult oferta de mașini la categoria „Economie” (bineînțeles!). Mă opresc la un Opel Corsa 1.2, cu un tarif acceptabil (vreo 30 E/zi), accept plata, se verifică cardul, totul este OK, dar în final, sunt sfătuit să caut în continuare pentru că oficiul locatorului din aeroport are programul de lucru până la ora 18. Caut în continuare, nu găsesc și presat de timp (era vineri după amiază și plecam duminică la 17h), mă hotărâsc să transform banii în cash și să încerc în aeroport, la sosire să găsesc alt locator. Zis și făcut! Mă duc la cel mai apropiat ATM, introduc cardul și ... stupoare! Deși rezervarea nu fusese confirmată, suma respectivă nu mai figura în disponibilul cardului. Asta am aflat-o la bancă, unde m-am dus hotărât să-i desființez! Firma franceză pe al cărei site se desfășurase tranzacția blocase suma, conform procedurii normale! Dar fără să-mi transmită confirmarea rezervării! Vin acasă și încep cu telefoanele: sunt asigurat că problema se va rezolva. Mi se cere să transmit un fax cu descrierea necazului. O fac și aștept. Asta se întâmplă vineri seara pe la 7 și ceva. Sâmbătă dimineață dau din nou telefon, iar individul de la celălalt capăt al firului, după ce pufăi a neputință, pentru că rețeaua lor de calculatoare era căzută, îmi spune că singurul mod în care mă poate ajuta este să-i dau un telefon din aeroport, iar el îl va

convinge pe agent să-mi dea totuși mașina. Motivul: n-are pe ce să lucreze! Din acest moment începe cirul! Întrebare: cum dracu' stau cu **P*** ăla? Dar cu **previzibilitatea**? Stați puțin să vedeți ce s-a întâmplat în continuare!

And Go! Day 1, Sunday, April 2.

Ne pregătim bagajele și sufletele, chemăm un Taxi și plecăm vioi la aeroport. Totul se petrece suspect de bine, fără nicio problemă. Liniștea dinaintea furtunii! Prefer, desigur, dacă se poate, locurile din coada avionului. De data asta am reușit pentru că, nu știu de ce, lumea se îngheșuie în partea din față. Zborul a fost plăcut, cu soare și vizibilitate la sol, aproape pe întreg traseul. Aterizăm la „destinația noastră” (cum sună anunțul asistentelor de zbor) și ne îndreptăm către frontieră. Aici, coadă, pentru că avionul a fost aproape plin. Cum am stat în coadă, am ramas la urmă. Timp în care o doamnă, probabil victima unui lapsus (sau mai bine zis lovita cu leuca), face un schimb spontan de bagaje. Îl ia pe al nostru și ni-l lasă la schimb pe al ei! Evident că rămânem ultimii, reperăm bagajul făcut „cadou”, dar mă adresez biroului respectiv din aeroport pentru declararea pierderii. Asta înseamnă timp, în care autobuzul Blue Air pleacă și rămânem să ne descurcăm pentru a ajunge la hotelul din Aachen unde aveam rezervarea. Ora 8 și ceva, duminică seara. În aeroport rămân polițiștii și funcționara de la bagaje pierdute. Ileana are o idee salvatoare: să căutăm un hotel în imediata vecinătate și să apelăm pentru o cameră. Zis și făcut. Mă adresez din nou cucoanei de la biroul de bagaje, o olandeză urâtă bine, dar isteță și binevoitoare, care ne salvează trimițându-ne la un hotel din rețeaua Accor, categoria Mercury, aflat chiar lipit de aeroport ... (next door)! Parcă în spiritul unei acțiuni în compensație, după atâtea ghinioane, avem noroc și găsim una dintre ultimile camere, după spusele fetei de la recepție: vreo 2-3! Ne instalăm, rugând-o în prealabil pe fătucă să anuleze rezervarea de la Aachen (lucru pe care îl face „nechezând” jovial la telefon) și ne ducem la masă. În timpul cinei, apare fătuca și ne anunță că avem un telefon! Se duce Ileana și ... vorbește cu un tip din Waterloo (Belgia) care îi spune că Doamna cu leuca este sora lui și vrea cu orice preț să-și recupereze imediat valiza. — „Vin eu s-o iau în seara asta. Vă rog să mă așteptați neapărat!”. Era deja 10 pm. Mă ridic de la masă, mă duc - pentru a câta oară - la biroul de bagaje, primesc valiza cucoanei L

și mă întorc să-mi termin haleala. În sfârșit, ajungem în cameră și-l așteptăm pe Dnul. “Waterloo”, pe care-l cheamă, de fapt, Marian S.. Apare pe la 11h30 pm., facem schimbul de bagaje și ne bucurăm să ne

recuperăm țoalele. Ileana îl întreabă dacă nu cumva cunoaște un tip pe nume Bogdan Anghel, are locuiește și el în Waterloo și este ... fratele meu, zice ea. Omul se uită cam ciudat și se scutură ca de ale rele, declarând că este stabilit în Waterloo de 15 ani, dar n-a auzit de Bogdan Anghel și pleacă fericit cu bagajul soră-si. A doua zi îi telefonează lui Bogdan, pe care-l cunoaște pentru că sunt de fapt vecini, declarându-i rituos: „Bogdane, aseară sor-mea a luat bagajul lui sor-ta, căruia eu i-am spus că nu te cunosc. Nu pot să-mi dau seama cum am putut să spun tâmpenia asta. Te rog să ne scuzi și pe mine și pe sormea”. Comentariul lui Bogdan „**p'ăștia i-a lovit cu leuca !**” Atenție mare: Omul este complet orb ca urmare a unei boli degenerative care i-a afectat succesiv ambii ochi, este de formație inginer TCM și de profesie un foarte apreciat specialist în calculatoare. Are o reputație faimoasă în comunitatea lor din Waterloo, unde firma pentru care lucrează i-a pus la dispoziție un sistem special, la care monitorul de imagine este înlocuit cu un terminal vocal! **No comment!** (Ileana și cu mine am crezut că e vreun derbedeu care învârte niscai afaceri necurate p'acolo!). **Previzibil, nu-i așa?**

Day 2, Monday, April 3. Dimineață, cu bateriile încărcate și gândidu-mă la traseul care mă aștepta — un fleac acolo, de vreo 460 Km — mă înființez, la 8-8.10 în fața boxei HERTZ din holul aeroportului. M-am gândit să iau mașina, să o garez în fața camerei, să ne punem bagajele și să luăm apoi, micul dejun.

Dar...nimeni! Fac un „tur de orizont” și constat că la niciunul din ghișeele locatorilor de mașini, nu este nimeni. Numai câte o placă, de diferite forme și dimensiuni, al cărei text te anunță că respectivii au tocmai altceva de făcut decât să fie prezenți acolo. De asemenea, ești rugat politicos, dacă e urgent, să dai un telefon la numărul....., folosind telefonul de pe desk, iar el/ea vor veni în 10 minute. Bun. Mă uit după telefonul în chestiune, care evident că ... nu e! Încep să nu mă mai simt atât de bine. Mă uit după omniprezentul ghișeu de Informații. Care nu există! Există în schimb „oamenii cu pistoale”, doi câte doi, cu priviri atente, dar lipsite de ostilitate. Cum am obiceiul să-i consider totuși oameni, deși au pistoale, mă îndrept zâmbind către unul dintre binoame și îi întreb dacă nu cumva se întâmplă să cunoască programul Domnilor de la Hertz. Unul dintre binomi mă însoțește la ghișeu cu pricina și-mi arată, zâmbind, textul de care vă povesteam. Eu: *Excuse me officer, but it's dutch!* Tot zâmbind, mi-arată cu degetul textul în engleză. Pe care, bineînțeles, eu nu-l observasem integral. Mă cam fâstâcesc, dar contraatac cu telefonul. Asta îi șterge zîmbetul de pe față, pentru că, evident nu vede nici el obiectul cu pricina. Se duce la alt ghișeu, scotocește pe dedesubt și scoate triumfător un telefon, pe care-l folosește. După care mă anunță că tipul va veni în câteva minute. Ceea ce se și întâmplă. Răsuflând ușurat, mă adresez angajatului cu întrebarea dacă lucrează cu francezii de pe site. Zice că da. Plin de încredere, îi spun povestea cu rezervarea pe care n-am primit-o deși am plătit-o, cu calculatoarele „out of work”, cu franțuzul cu care eu trebuie să-l pun în legătură prin telefon ș.a.m.d. Tipul mă ascultă cu răbdare și după ce termin, mă întreabă: Deci, n-aveți confirmarea? Nu. Imperturbabil, scoate un telefon de dedesubt, îl

cuplează și „nechează” calm vreo 40 de secunde. După care, mă informează, amabil, că a vorbit la biroul lor din Maastricht, de unde i s-a comunicat că nu există nicio rezervare pe numele meu. Convenim să trecem

la faza cu telefonul la francezi. OK. Fac apelul și ... sunt pus pe robot. După ce aștept vreo 3 reprize și mă satur s'ascult muzică, închid și-l rog pe tip să mă scuze pentru că este ocupat. Omul îmi spune că mai poate sta doar câteva minute, se va duce în oraș și se va întoarce în 45 minute. Încerc din nou, cu același rezultat. Omul vrea să plece. Atunci mă hotărăsc să o dau dracului de rezervare și să închiriez mașina cu cash. Îl întreb și ... îmi răspunde că **nu primesc cash**. Rămân cu gura căscată și insist. Degeaba. Îmi explică că ei operează exclusiv pe card. După care pleacă, lăsându-mă să mai încerc la franceji, pînă se va întoarce el din oraș. Între timp apar și alții la AVIS, EUROPAPLEIN, BUDGET etc. Pe care-i întreb și de la care primesc același răspuns: no Cash! Mai încerc la francezi, dar am parte tot de robot. De data asta, văd cum se conturează mîneca pe care sunt pe cale să intru, în mărime naturală! Apelez la ”Bogdănescu” cumnatul meu, care e la vreo 100 Km, la Waterloo. Îi povestesc tărășenia, rămîne perplex și-mi propune să-mi dea numărul cardului de credit și să încerc să fac rezervarea pe numele lui. Mă duc la primul ghișeu, tipul spune „așteptați, trebuie să întreb”. Întreabă și răspunsul este negativ. Bogdan zice “Dă-mi-l mie la telefon”. Îl dau, vorbește, după care zice „Asta este un tîmpit, nu știe nici măcar ce număr de telefon are. De fapt nu mă miră, pentru că olandezii sunt cam mitocani de felul lor”. Bine, bine, dar eu ce dracu' fac? Ce să fac? Mă întorc în cameră și îi povestesc Ilenei ce și cum. Întrebarea de 1000 de puncte este: **Cum ajungem la Hamburg?** Hai la Recepție. Să vorbim cu fătucile zîmbitoare. Ceea ce și facem. Cu ele, foarte binevoitoare, investigăm soluția tren, dar o eliminăm repede pentru că trebuie să schimbăm de 4 ori, dintre care ultimile două cu rezervare din gară, care după ce că este scumpă, nu este nici cu certitudine disponibilă. În disperare de cauză, avansăm o idee care îl face pe directorul hotelului să vină să ne conducă la plecare: să închirieze ei mașina, iar noi să le rambursăm imediat suma respectivă. Cred că pentru olandez, chestia asta a fost prea mult!! Atunci nu ne rămîne decît o singură soluție, the last one: **RENUNȚĂM la Hamburg! Previzibil?** Nu prea cred! Dar, vorba cântecului și a regretatului Fred Mercury ”**Show must go on !**”. Așa că ne ducem să luăm micul dejun. Era aproape 10 am. După care continuăm repriza cu fătucile. Care ne rezolvă cu amabilitate problemele: vorbesc la

NOVOTEL Maastricht unde fac rezervarea pentru o cameră, ne arată de unde trebuie să luăm autobuzul pentru Maastricht și numărul lui: 61; ne spun de asemenea cum să ajungem la hotel – cu autobuzul 4 - și ne asigură că Maastrichtul este un oraș plăcut și că n-o să ne pară rău. Zis și

făcut. Ne luăm bagajele, predăm camera și ne instalăm în stația lui 61. Asta este pe breteua austotrazii A2 care asigură accesul la Aeroport. După ce așteptăm vreo 40 minute vine și 61, dar nu pe sensul pe care-l așteptam noi. Complet dezorientați, alergăm un pic după el, ne așteaptă și ne duce cei aproximativ 16-17 Km pînă la Gara Centrală din Maastricht, unde se află punctul terminus al traseului. Aici așteaptă din nou, de data aceasta pe 4, care vine și el după aprox. 30 min. Stația asta de la gară funcționează ca un adevărat nod de rețea pentru transportul în comun din oraș, pentru că toate traseele o tranzitează. Cel puțin vreo 40, după cât am putut eu să număr. Deși orașul nu depășește dimensiunile unui cartier bucureștean (112.600 ha suprafață ocupată și 120000 locuitori), trebuie să fii foarte atent și bine plasat ca să nu-ți pierzi legătura! Bașca că este în construcție, probabil pentru reamenajare și recapacitare. Deci, vine 4, ne urcăm în el, îi spunem șoferului să ne anunțe când să coborâm pentru NOVOTEL, unde ajungem repejor, deși hotelul este la limita orașului, pentru că acesta e mititel! Hotelul arată bine și afișează pe fațada principală 4 stelișoare! Suntem din nou primiți cu „zâmbetul pe buze” de către fătuca locală, ne înregistrează și ne dă cartela magnetică a camerei 309. Plătim înainte, pentru că asta-i regula. Avem un transport gratuit pe zi, de la hotel la destinația pe care o dorim, iar pentru întoarcere, carduri cu reducere de 7 EUR din costul traseului cu taxiul. Ne instalăm, în sfârșit mai relaxați, și plecăm folosind serviciul pomenit, în oraș. Unde? Bineînțeles, la Gară, de unde o luăm perpedes, pe unde ne face plăcere. Încep să fac fotografiile. Aspecte de pe străzi, oameni, locuri, clădiri, piețe ... (vezi pozele date). După cca. 3-4 ore, ne întoarcem la hotel, luăm o mini-cină și ne retragem în cameră pe

Aix-la-Chapelle (Aachen), 5/4/06.
Domul lui Charlemagne.
Construit în ...800! Înainte
de marea Schisma...

la 8pm. Seară la TV. Agreementată, de mine, cu un strop de Pălincă neaoșă de la Telciu...

Day 3, Tuesday, April 4. Avem 2 zile de "spart" în zonă. Vorbim cu Bogdan care ne spune că, datorită unei avizări, programate pentru o lucrare cu termen scadent, poate să vină să ne vedem miercuri după amiază. Împrejurare în care ne propune să mergem la Aachen, un orașel nemțesc cochet și plăcut. OK. Deci, ziua este rezolvată. Pentru rest, ne hotărâm să mergem la Liège, despre care știam că merită să fie vizitat. Deci, cum toate drumurile duc ... la Gară, ne înființăm la „strunga Autobuzelor din Maastricht” și așteptăm mașina de Liège. (78). Care nu vine și nici nu este afișată pe vreun panou. Tot întrebând din șofer în șofer, aflăm în sfârșit, unde trebuie să vină, dar nu și când. Lucru absolut ciudat dacă iei în considerație faptul că prin alte locuri, în orice stație de transport public sunt afișate, la vedere, itinerariile orare ale traseelor respective. Intrăm și noi în posesia unui astfel de itinerar, dar ni-l dă șoferul belgian al unicului autobuz care asigura traseul în ziua respectivă! Itinerar respectat la minut! Traseul durează cca 60 min. și „urcă” pe Meusa. La Meuse, în olandeză Maas, **“fleuve de France, de Belgique et de Pays-Bas”**, conform definiției din Larousse, izvorește din Bassigny (Franța), curge 950 km, după care formează o deltă comună cu Rinul. Este o importantă cale navigabilă. Traseul autobuzului nostru trece prin câteva localități pitorești, începând cu

Petit Lanaye Visé, cu case mici și cochete, plasate pe spații verzi de cel puțin 2-3000 mp, cu aranjamente de jardiniere personalizate, de altfel ca și căsuțele însăși, care pe ansamblu, dau impresia unui peisaj animat de tip Disney Land, inclusiv culorile. Încerc să fac câteva poze, dar autobuzul merge prea repede. Continuă apoi cu Lanaye, Visé, Argenteau și ajunge în Herstal, una dintre suburbiile Liège-ului. Ajungem pe la 12h30, din nou la Gară, dar de data aceasta Gare Lèopold, principala gară a orașului și aici „strunga Autobuzelor” funcționează, dar aparent, mult mai bine organizată. Hotărâm să ne întoarcem cu autobuzul de 16h15 și până atunci, să mergem unde om vrea și ne-o plăcea. Dar ... după câteva sute de metri începe ploaia! Insistăm, poate vom avea puțin noroc, dar povestea continuă cu reprize care se succed parcă comandate de un program de calculator. Apuc să fac câteva poze, după care ne refugiem într-un bistro mititel dintr-un șir de vreo 5-6, care parcă te așteaptă. Afară toarnă efectiv, plouă cu spume, cum zicem noi. Dacă tot am intrat, ne hotărâm să rezolvăm și problema prânzului. Așa că cerem meniurile, din care evident, nu pricepem nimic, pentru că toate preparatele poartă denumiri culinare specifice. După explicații ale amfitrionilor — doi, probabil tată și fiu — comandăm. Imposibil de spus despre cum erau preparate, dar totuși comestibile. Între timp, afară iese soarele și credem că avem totuși puțin noroc. Greșit. Programul meteo local continuă. Ne hotărâm să plecăm cu autobuzul de 15h06, ne plimbăm puțin printr-o piață, intrăm într-un magazin și la ora respectivă, cu același șofer cu care venisem, plecăm spre Maastricht. Unde ajungem — la gară, bineînțeles — pe la 16h30. Ne învârtim pe străduțe, dăm peste niște magazine mici și pline, brutării, fructe și legume, patiserie, din care ne luăm și noi câte ceva de pus „sub dințișori” pentru acasă, inclusiv berici. Ne întoarcem la hotel, cu binecunoscutul 4. La TV, filme americane.

Day 4, Wednesday, April 5. Dimineață, în Maastricht. Destinația: **MECC – Maastricht's Exhibitions and Congress Center** — „Maternitatea” UE, în 1992. Dar mai întâi, puțină istorie cu tâlc, zic eu! Despre Maastricht se vorbește din secolul 1. Așezarea apare și se dezvoltă în jurul unui punct strategic de trecere, **Mosae Trajectum**, unde romanii construiesc un pod de importanță vitală pentru drumul Împăratului August (27 IC—14DC), care leagă Galia

de Germania. Fluviul constituie de asemenea, o altă cale de comunicație de importanță strategică pentru romani. În jurul acestor puncte se instalează și se dezvoltă o mică colonie de negustori, care prosperă datorită podului. În secolul 3, profitând de declinul romanilor, triburile germanice din zona orientală a Rinului, străpung liniile de apărare și jefuiesc și ard coloniile apărate de către acestea. Mai multe orașe importante reacționează și construiesc fortificații de apărare. Controlul asupra podului de la Maastricht devine de importanță crucială. Romanii se retrag în 402 și Maastrichtul este ocupat de către franci. Urmează apoi o istorie încărcată cu evenimente: orașul este ocupat sau se află sub dominația francezilor (sec.8-9), burgunzilor (sec 15), spaniolilor (sec.17), din nou francezilor (1794), care îl includ în Departamentul Meusa-Inferioară. Revenind la istoria contemporană, oare semnarea Tratatului European la Maastricht a fost o întâmplare sau o opțiune simbolică? **Back to MECC.** Unde ajungem profitând de facilitatea de transport a hotelului. Fac niște poze. Liniște, pustiu, sedii de companii. Ne întrebăm unde or fi, totuși, oamenii. Pe ei nu-i vedem dar mașinile lor, da. Vreo câteva sute, într-un parking plasat în afara incintei complexului. Ne întoarcem în Centru și „rătăcim” din nou pe străduțe, piețișoare, biserici și magazine. În timp ce Ileana face prospecțiuni de „piață”, eu mă așez pe terasa unei mici berării unde beau o ... cafea și casc gura la tot ce se întâmplă în jurul meu. E soare, plăcut și oamenii vin să zăbovească o clipă, între două destinații. Se merge pe jos, cu bicicleta, scooterul sau mașina. Am văzut oameni în vârstă, bărbați sau femei, deplasându-se cu scooter-ul sau chiar cu tricicluri acționate electric. Vizităm o biserică, ocazie cu care o fotografiez pe Ileana în fața unui faeton, la care este înhămat un căluț roib, iar pe faeton scrie: “City tours”. Ne întoarcem la hotel. Bogdan apare pe la 14h30. După ce schimbăm informații și impresii despre tot ce ni s-a mai întâmplat de la ultima întâlnire, inclusiv de când am aterizat în Olanda, plecăm spre Aachen, unde ajungem

după aprox. 40-50 minute. Urmează un mic incident distractiv: căutând un loc de parcare, Bogdan se garează pe o străduță centrală liniștită, practic fără mașini la vedere! După ce coborâm din mașină, constatăm că eram de fapt, pe o străduță cu fete în vitrine! Bogdan se duce și întrebă dacă mașina poate rămâne acolo, răspunsul este negativ, eu îl întreb pe Bogdan dacă pot să fotografiez, răspunsul este tot negativ, așa că rămânem cu uitatul. Erau fete de toate culorile, formele și dimensiunile, în ținute de circumstanță. Interesant! Părăsim zona, găsim un loc de parcare și o luăm pe jos să vedem una-alta. Fac fotografii. Intrăm în Domul lui Charlemagne, construit în anul 800. Impresia este unică. N-am văzut nici un alt locaș de cult în stilul respectiv! A nu se uita că a fost construit înainte de marea schismă din 1100. Charlemagne sau Charles 1er. le Grand este considerat cel mai mare rege Francez, încoronat de către Papă „**Împărat al Occidentului**”, în anul 800, face din Aix-la Chapelle (acum Aachen) capitala sa timp de câteva decenii. Mi-am explicat astfel de ce, pe portalurile franțuzești nu apare Aachen. Bogdan ne oferă o specialitate de brutărie locală: niște covrigi deosebit de gustoși. Plecăm spre Maastricht, unde ajungem la 8 pm și ne ducem la restaurantul hotelului unde mai stăm de vorbă și luăm niște chestii foarte rafinate, dar cam subțirele din p.d.v. consistență. În schimb, ne dau un Cabernet Sauvignon ... din Chile! Nemaipomenit! Pe la 9h30 pm Bogdan pleacă spre casă și noi spre ... cameră. Nu înainte de a o ruga pe fătuca de serviciu să ne comande un taxi pentru aeroport, dimineață la 7h15.

Day 5, Thursday, April 6. Cu bagajele pregătite din timp, ne luăm „la revedere” de la camera în care am stat 3 zile, coborâm, o predăm și „facem cunoștință” cu șoferul taxiului care ne va duce la aeroport: un arab absolut tipic, negru tuci, mustăcios, bărbos + „surâsul” caracteristic. Altfel, stilat. Ne conduce la obiectul pe care-l conduce, o hărăbaie neagră, de clasă SUV, cu 7 locuri, GPS și televizor (plat) pentru pasageri. No comment! Ajungem la aeroport în 10-12 minute, debarcăm și ....ne pierdem într-o mini-grămadă de olandezi care umpleau binișor sala respectivă. Se deschid Check-in-urile, pe care scrie Bucharest, JOR 122, adică taman zborul nostru, la care olandezii formează trei cozi zdravene! Stupoare: ce dracu' ar putea căuta ăștia la București? Până la urmă se dovedește a fi vorba despre un alt

zbor, al unei alte companii low-cost (Easy-Jet) cu destinația Berlin. Ne îmbarcăm în avionul Blue Air, un Boeing 637 și după un zbor chiar plăcut, ajungem la Băneasa, fără nici-un incident. Aici sunt 15°C, soare și ne așteaptă Smaranda + un trafic de zile mari ... Dar pe lângă ce-am pățit ...

Epilog. Astea au fost evenimentele, în timp real. Desigur, trebuie să existe o „morală” a întâmplării. Care, repet, ar putea fi următoarea: previzibilitatea și nivelul de încredere rămân, în mod substanțial, determinate de informație. Dacă aș fi fost mai bine informat, cu detalii despre ceea ce doream să întreprind, probabil că aș fi reușit un scor mai bun. Pe de altă parte, nu poate fi ignorată acțiunea hazardului sau, dacă vreți, a imprevizibilului ... Arta sau performanța, constau tocmai din abilitatea de a evalua, prevede și pregăti măsuri compensatorii, care să te scoată din belea ... Am eu un prieten bun, Paul M., stabilit pe meleaguri străine, care cutreieră lumea (din motive de serviciu sau, dacă vreți profesionale) pe care cred că o să-l amuze zdravăn pățaniile mele. Dar, în apărare, aș putea să invoc un detaliu neprincipial: în călătoriile lui este însoțit întotdeauna de vreo 3-4 „prieteni” siguri la nevoie: cărți de credit sau plată cu care ar putea chiar cumpăra o mașină, dacă n-o poate închiria ... dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să mai învăț câte ceva de la el! Oricum, rigiditatea și lipsa de colaborare a olandezilor nu prea se încadrează în peisajul occidental în materie de ofertă de servicii adresate turistului sau oricărui altcuiva. Sau poate o fi vorba despre discriminarea aplicată, se zice, celor care îi vizitează venind de prin alte colțuri de lume, aflați deocamdată, în anticamera UE... Cât despre banii reținuți de francezi, sunt în așteptare; am făcut o contestație la bancă, iar Domnii de acolo mi-au explicat că se află în derulare o procedură standard, potrivit căreia, banii sunt blocați de către administratorul cardului — VISA —, urmând ca, dacă în 30 zile beneficiarul nu îi descarcă, să fie deblocați automat în contul cardului din soldul căruia au fost reținuți. Om vedea ...

N.R. *La ora la care publicăm “aventurile” lui Radu, acesta și-a recuperat “investiția” franceză. Probabil că deja este și ... “reinvestită”!*

Correspondență

O zi petrecută la New York

Stoian Petrescu

Am petrecut multe, foarte multe zile în New York. Universitatea organizează de câteva ori pe an excursii cu autobuzul – plecarea la ora 7 dimineața și întoarcerea la 3 noaptea (plecarea autobuzului din New York la ora 23). Aproape că nu ne-a scăpat nici una dintre acestea și ne-am mai dus în New York de câteva ori, pe cont propriu. Ne place New York-ul. Episodul ce urmează nu este unul dintre cele mai interesante petrecute de noi acolo, dar este ultimul.

Era sâmbata de dinaintea Paștelui Ortodox. Ghinion – vremea a fost mai mult decât mizerabilă. Toată săptămâna a fost superbă, dar în sâmbata aceea, a trecut un front de ploaie și frig, atât peste orașul nostru, cât și peste New York. Un frig și o ploaie ieșite din comun pentru finele lui aprilie. Soția mea, Viorica, a propus să nu mai mergem, cu riscul de a pierde cei 40\$ dați pentru excursie. Eu am insistat, ceea ce s-a dovedit a fi foarte inspirat. Până la urmă, ne-am bucurat teribil de această excursie. A plouat tot drumul spre New York și a continuat și după ce am ajuns. Ploaie cu găleata. Ne-am îndreptat, ca de obicei, spre Piața Rockefeller. Am avut cea mai mare surpriză: expoziția internațională de orhidee.

Anul trecut ajunsesem după ce aceasta se închisese. Doamne, ce bucurie ni s-a oferit acum! Sub un cort uriaș, în locul unde iarna este patinoar iar vara restaurant, acum era organizată expoziția. Ce flori superbe, ce explozie de culori, ce ikebane minunate!

Mai văzusem înainte multe expoziții de orhidee, dar ceva de dimensiunile acestea, de o asemenea varietate, nu mai văzusem. Ne-am bucurat teribil de fiecare floare, de fiecare culoare. Totul era absolut minunat! Merita din plin să suportăm ploaia și frigul.

În afara expoziției erau tezghele unde se vindeau tot felul de orhidee – prețuri între 25\$ și peste 100\$. Am avut ocazia să vizităm și acel subsol de la Piața Rockefeller, care întotdeauna a reprezentat o enigmă pentru noi. Multe magazinașe superbe, multe cafenele și bufete. Era și un loc cu mese, unde puteai să-ți mănânci ceea ce aveai la tine. Deci, noi ne-am mâncat sandwichurile privind orhideele oferite spre

vânzare. La ieșirea din expoziție, ploaia încetase. Ne-a scutit câteva ore, după aceea, însă, pe la ora 14 a re-început și nu s-a mai oprit. Țsta a fost ghinionul nostru.

În afara cortului în care era expoziția, Piața era încă pavoazată de Paște: în jardinierele unde întotdeauna sunt diverse flori, acum, erau crini imperiali albi - Floarea Paștelui aici - și azalee roz. Erau și un iepuraș, și un pușor, foarte mari, din plante verzi. Nu ne-am mai dus la McDonald's -ul nostru. Ne-am plimbat, în schimb, până la "La Bon Pain" pentru o cafea și un croissant cu ciocolată.

Ca obiective, de data asta, am avut festivalul

mâncării din orașul chinezesc și festivalul florilor de la Macy's. Nu muzee – le "bătusem" în alte escapade. De expoziția orhideelor nu știussem – este culmea, nu o găsisem anunțată pe internet. Am avut noroc că am descoperit-o întâmplător – o adevărată bucurie.

Pentru festivalul mâncării chinezești, am luat autobuzul spre orașul chinezesc.

Interesant! Pe unele străzi, în fața restaurantelor, erau tarabe cu tăvi cu tot felul de mâncăruri – tăiței amestecați cu diverse "chestii" tipic chinezești, tot felul de rulouri umplute și prăjite în ulei – toate foarte grele. Se vindeau cu câte 1-2\$, deci ieftine. Viorica se amuza. Se ducea din tarabă în tarabă și mai lua câte ceva. Eu, cu sacoșa (în care aveam schimburi – pantaloni de trening, pulovere, ciorapi – pregătite pentru ploaie) și cu umbrela în mână, nu făceam altceva decât să-mi urmez soția. Eu nu mănânc niciodată pe stradă și, în special, mâncare chinezească. Am mâncat, totuși, ceva interesant – ciupercuțe întregi în pesmet. Foarte gustoase! Începuse ploaia. Singura tarabă la care era o coadă infernală era aceea unde se servea un fel de plăcintă umplută cu bucăți de rață friptă. Nu, coada era prea

mare! La celălalt capăt al tarabei era o coadă mai mică. Ne-am așezat, crezând că îi păcălim pe ceilalți. Am aflat, însă, cu stupeoare, că aceea era coada la oasele care rămâneau după ce se dezosa rața!

Gata, am părăsit orașul chinezesc. Am luat metroul și ne-am dus la Macy's, unde citisem că este o expoziție florală. Ne-a impresionat: tot parterul magazinului era plin de flori, de ikebane. Mii de flori la vitrinele tuturor raioanelor și decorațiuni florale înalte, multicolore, în spațiile centrale ... Vitrinele magazinului erau, de asemenea, ornate cu tot felul de flori, printre care erau machete de fluturași, cărăbuși, albinuțe, cu sunetele lor specifice. Am băut o cafea și am mâncat încă un rând de sanviciuri la subsolul magazinului.

Am luat autobuzul și am ajuns pe la strada 52. Ploua și ploua cu găleata. Am trecut prin Times Square și am mers pe jos până la strada 42 ca să vedem ce film am pierdut; nu mai aveam timp de film. Am intrat într-un McDonald's. Eram frânți; ne-am mai revenit...

Trecuse de ora 22, ne-am dus la autobuz. Am dormit în timp ce a continuat să plouă tot drumul. Am ajuns acasă la ora 3 dimineața. Am ciocnit câte un ou din cele cinci pe care le-am vopsit, am băut un pahar de vin și ne-am culcat.

A doua zi, duminică, nu am fost buni de nimic. Am zăcut toată ziua, amintindu-ne de multe alte zile petrecute la fel, "nonstop", în New York.

Anunț important:

Vom continua concursul de fotografii, după vacanță.

În luna aceasta ne-am luat rămas bun de la colegul nostru Dan Onofrei.

Probabil că în ultima sa clipă, se afla pe iahtul construit de el însuși, simțind libertatea de a străbate din nou valurile înspumate ale mărilor.

La mulți ani

... pentru cine-i născut în iulie și august:

- 1 iulie:** Stoian Radu
18 iulie: Georgeta Sorescu Dumitrescu
25 iulie: Valeriu Matache
26 iulie: Mircea Caragea
31 iulie: Constantin Dumitru
13 august: Marian Grădișteanu
14 august: Valeriu Eugen Pop

Fotoreporter: Stoian Petrescu

Adrese de e_mail:

- completare -

Șerban Derlogea

derloge@pcnet.ro

Valeriu Matache

valmatache@yahoo.com

Dumitru Mirea

dumitru_mirea@yahoo.com

Așteptăm să ne comunicați și alte adrese.

Caseta redacțională

Redactor fondator: Adrian Popa

Redactor șef: Corina Firuță

tel/fax 021.2237106, ed_alcor@yahoo.com

Redactori șef adj.: Mirel Vanca, Radu Gruia

Tehnoredactare computerizată: Cori Simona Ion